

kunnen leiden, ofschoon het geen wilde exemplaren betrof. De volgende voorbeelden kunnen dit wellicht illustreren.

Op 3 juli 1959 kwamen twee Kolganzen, die reeds enige tijd in de omgeving van Eemdijk verbleven, aanvliegen bij een ganzenvanger en voegden zich bij de lokkers. Beide dieren waren voorzien van ringen van de Vogelwarte Radolfzell en bleken ontsnapte proefdieren van professor Lorentz te zijn. Ze waren afkomstig uit het Max Planck Instituut in Seewiesen, Duitsland.

Verder werd er enige jaren geleden 's zomers in Friesland een normaal vliegende Kolgans waargenomen in het veld waar 's winters een ganzenvanger zijn bedrijf had uitgeoefend. Het dier liet zich met enige moeite weer pakken door de betreffende vanger, die daar niet in de buurt woont en toen bleek het een lokvogel te zijn, die hij de voorgaande winter was kwijtgeraakt.

Regelmatig komt het voor dat vangers 's winters een lokgans verspelen. Vaak zullen deze vogels zich wel bij de wilde soortgenoten aansluiten, maar de kans dat ze hier achter blijven is m.i. niet gering.

Behalve de ganzenvangers hebben ook jagers wel Kol- en Rietganzen als lokvogels en verder worden ze op vele plaatsen als siervogel, voor de handel, of voor wetenschappelijke doeleinden gehouden. Af en toe komen er dan bij de niet geleewikte exemplaren ontsnappingen voor. Dit kan gebeuren bij 1e jaar ganzen of wanneer men de vogels na de slagpenrui niet tijdig kortwiekt. Het bovenstaande komt vanzelfsprekend ook bij andere ganzensoorten en bij eenden voor.

J. J. Smit.

VONDST VAN EEN LEVENDE SLANGENAREND (*Circaëtus gallicus* Gm.)

Tijdens een excursie in de omgeving van de Lauwerszee in de zomer van 1966 kwam ik in gesprek met een visser, die mij vertelde, dat hij thuis een opgezette Visarend had staan.

Toen ik meer dan gewone belangstelling toonde, nodigde hij mij uit om het dier te komen bekijken. Reeds de eerste aanblik deed mij inzien, dat dit geen Visarend was. Het dier was van onderen mooi zijdeachtig wit met hier en daar een bruine vlek, de kop en hals waren lichtbruin gekleurd en zeer dik, de poten waren blauw en onbevederd, in de staart drie onduidelijke dwarsbanden.

Reeds dadelijk meende ik in dit dier een Slangenarend (*Circaëtus gallicus*) te herkennen. Na enig aandringen mocht ik enkele maanden later de vogel ter bestudering meenemen, waarbij ik van de juistheid daarvan werd overtuigd.

Dr. W. H. Bierman was zo vriendelijk mijn conclusie te bevestigen.

Tijdens de strenge vorst in de winter van 1962-1963 had de visser deze arend verzwakt op het wad aangetroffen. Thuis had hij hem voorlopig in de kelder gezet en getracht hem vis te voeren. Dit bleek geen succes, want enige tijd later stierf de vogel.

Beseffende dat dit toch wel een bijzonder dier was, liet de visser de vogel opzetten, waarbij dan ook de onjuiste determinatie plaatsvond.

Slangenarenden behoren in ons land tot de zeer zeldzame vogels en als winterwaarneming is dit het eerste geval in Nederland. „De Nederland Vogels” (p. 487) vermeldt 4 vondsten, de laatste uit 1907, de overige waarnemingen zijn uit de 19de eeuw. Sindsdien werden tot nu toe geen nieuwe gevallen bekend.

Maten: vleugel 540 mm; snavel vanaf washuid 35 mm; loopbeen 90 mm; staart 310 mm.

SUMMARY:

Short-toed Eagle (Circæetus gallicus) in the Netherlands.

During the severe winter of 1962-1963 a weakened Short-toed Eagle was found on the mud-flats near the Frisian coast. Later the bird was stuffed by a fisherman and wrongly identified as an Osprey (*Pandion haliaetus*).

This is the fifth occurrence in the Netherlands, the last one was in 1907. It is the first winter-observation.

G. Bos.

EEN NIEUWE WAARNEMING VAN DE KLEINE GEELPOOTRUITER (Tringa flavipes) (**).

Op 29 augustus 1967 tijdens een ochtendexcursie naar de Oude Rijn onder de gemeente Pannerden (Gld.) zagen A. B. Wittgen, B. Hallmann en Mej. L. van Riel omstreeks 8.45 u. bij het pontveertje aan het Bergse Hoofd, een kleine strandloper, die onmiddellijk de aandacht trok door een geheel wit/grijs uiterlijk en opvallend gele poten.

De vogel die aanvankelijk op 20 m bestudeerd kon worden, fourageerde bedrijvig op de door de lage waterstand ontstane slikjes, die grotendeels bedekt waren met waterplanten. De manier van voedselzoeken was ruiterschichtig, echter minder „wipperig” dan bij Bosruiter of Tureluur.

Met twee 10 x 50-kijkers en een 12 x 60-kijker konden wij de vogel gedurende 3 minuten bij gunstig licht (zon in de rug) observeren.

Door gealarmeerde Meerkoeten verontrust, fladderde de vogel daarna enkele meters weg en verdween daardoor achter een kraag van riet, rus en lisdodde. De ruiter liet zich toen nog slechts enkele malen, zij het slecht, zien. Door terreinomstandigheden kon de vogel niet dichterbij benaderd worden.

Het postuur kwam het meest overeen met dat van de Bosruiter. De heldergele poten waren echter duidelijk langer, terwijl ook de zwarte snavel langer en dunner — ook aan de snavelbasis — was. De pootlengte maakte op ons echter niet die „lange” indruk als de afbeelding in de „Vogelgids” ons zou doen geloven.

Mogelijk kan dit veroorzaakt zijn doordat onze ruiter enigszins in de drijvende plantenmassa wegzakte, hetgeen bij de aanwezige Zwarte Ruiters en Kieviten wel geconstateerd kon worden. De kleur van het vederkleed kwam overeen met die van de Groenpootruiter in winterkleed.